

Petr Totek

KONEC PROJEKTU GOTTESKÄMPFER

ve světě Miroslava Žambocha & Jiřího W. Procházky

agent
John Francis Kovář

40
KONEC PROJEKTU
GOTTESKÄMPFER

Petr Totek
PRVNÍ RYZE ČESKÁ SCI-FI / FANTASY SÉRIE!!!

Stanislav Juhaňák – TRITON

Copyright ©Petr ToteK, 2019
Cover Art © Petr Vyoral, 2019
Design © Jan Doležálek, 2019
© Stanislav Juhaňák – Triton, 2019
© EF, 2019
All rights reserved.

ISBN 978-80-7553-712-6 (Juhaňák Stanislav – Triton)
ISBN 978-80-88023-06-7 (EF)

Pozorovatel, hlášení 10:

Při pátrání po ukradeném člunu firmy Import & Export v odlehklých oblastech indiánského teritoria se JFK dostal na stopu testování neznámé chemické látky (Mutabor DX). Indicie nasvědčovaly, že se jedná o drogu, jejíž účinky tvůrci testují mimo dohled zákona. JFK sledoval stopu dealerů až do gangsterského podsvětí pobřežních velkoměst. Původní hypotéza, že jde o drogu určenou k distribuci, se nepotvrdila, podle všeho jde o psychoaktivní látku vyvinutou za účelem zvyšování agresivity, odolnosti a dalších fyzických dispozic.

Pro vojenské účely? Kým? Zatím nezjištěno.

Stopy vedou za moře, do Starého světa.

Skupina JFK se rozrůstá o lidi, kteří stejně jako on chtějí z osobních důvodů přijít na to, co se vlastně děje. Schopnosti některých z nich se vymykají normálu, nebo přesněji, co je za normál v daném světě považováno. Za povšimnutí stojí zejména pastor Solomon, který se v některých okamžicích dokáže v boji fyzicky vyrovnat lidem nadopovaným látkou Mutabor DX. A také se zdánlivě, alespoň krátkodobě, jeví nezranitelný. Dle jeho slov za to vděčí víře.

Diskutabilní, ale možné.

Stopy po tvůrcích nebezpečné chemikálie vedou do Evropy. JFK využívá možností firmy Import & Export, kde je tichým společníkem, a supermoderní vzducholodí směřuje přes Atlantik.

Otázky komunikace s mrtvou Andreou de Villefort zůstávají nevyřešeny.

Metamorfujícím von Wonderem předaná informace, že *parallelversum* je zdeformováno tak, aby se nikdo a nic nedokázalo dostat ven ani dovnitř, nebyla potvrzena ani vyvrácena.

JFK se cele soustředí na pátrání po nebezpečné látce, osobně si myslí, že se jedná o nebezpečnou chemickou zbraň.

Bráním se činění vlastních závěrů.

Je tak těžké být nezúčastněný.

Pozorovatel

Poslední židle se s třísknutím rozletěla na kusy a Hornbull zůstal stát osamocený uprostřed změti trosek, které ještě před chvílí byly hospodou, jednou z mnoha, které tu noc Hornbull v New Orleans navštívil. Mohutný jako bizoní vůdce stáda a stejně jako tomu mohutnému zvířeti i jemu hrály svaly na těle tak, že by podle něj mohli učit anatomii na univerzitě.

Lehce zadýchaný si s mírným zájmem prohlížel odřené klouby na ruce. Vztek, který se v něm nahromadil a pomalu jej natlakoval jako pára kotel zaoceánského parníku, z něj vyprchává, uvolněný rvačkou, při níž ztloukl na jednu hromadu tři muže ozbrojené noži a obušky a později jen židlemi holýma rukama. Nepoužil žádnou ze zápasnických fint, jen prostou a brutální sílu a rychlost svých paží a celého těla.

Teď tu leželi uprostřed zbytků stolů, židlí a ostatního vybavení hospody a jediným jejich životním projevem byl občasný bolestný sten.

„Díky, že jste se mě zastal,“ špitl malý muž za Hornbullem. „Opravdu neměli pravdu, já jsem hrál poctivě. Věřte mi, opravdu.“

Jeho drobná postava kontrastovala s Hornbullovou mohutností.

Hornbull mlčel, bylo mu to skutečně úplně jedno, dnes večer pouze hledal nějakou záminku ke rvačce. Posledních několik dnů neúspěšného pátrání, opakovaného prosévání stop

a líčení vějiček bylo naprosto zbytečných. On ani nikdo z ostatních nezjistili nic nového.

Jedinou a poslední stopu měl v ruce Phil Marlowe, a ani to nebylo nic pořádného. Spíš jen mlhavý přízrak v dálce.

Jeho šéf, parťák, ale především přítel John teprve včera oficiálně ukončil pátrání po té zatracené droze a sdělil všem, že prohledávat New Orleans a okolí už asi nemá smysl.

Vlastně to už všichni věděli a tohle byla jen poslední závěrečná tečka.

Musel by se stát zázrak, aby štěstěna obrátila tvář jejich směrem.

„Co kdybych vás pozval na drink?“ pohlédl malý chlapík na mince v ruce, které vyhrál v kartách. „Ale raději někam jinam, tady si už dost dobře není na co sednout.“

„Proč ne,“ souhlasil Hornbull.

Hospoda, kam zapadli, se jmenovala U Lizyho, i když nebylo jasné proč, protože majiteli a hospodskému v jednom říkali Sam.

„Ještě jednou bych vám rád poděkoval, pane...“ rozplýval se drobný mužík nad drinkem.

„Hornbull.“

„... pane Hornbulle.“

„To nestojí za řeč, už o tom nemluvme,“ překlopil do sebe Hornbull svůj drink a kývnul na hospodského, aby přinesl další.

„Já se jmenuji Mark Jezbowski,“ představil se drobný muž.

„Hmmm,“ zavrčel Hornbull neurčitě.

„Jsem... byl jsem účetní,“ pokračoval Mark, když Hornbull mlčel. „Ale umím to i s železem, když je potřeba.“

„Tím chceš říct, že sháníš práci?“ zabručel Hornbull a překlopil do sebe další drink na ex.

„No, hlavně peníze, ale ty asi bez práce neseženu,“ usmál se nejistě Mark.

„To asi ne, leda bys měl něco na prodej.“

„Možná bych měl zajímavou informaci.“

„Informaci? Jakou?“

„Vím, kde je ostrov Isulo Fuginto,“ usmál se Mark lišácky, alespoň si to myslel.

Vyšel mu z toho škleb podvodníka obchodujícího s kradebným zbožím.

„Ostrov uprchlíků? Co já s tím?“ pokrčil Hornbull rameny a zálibně se zadíval na další skleničku, kterou před něj postavil hospodský.

Skutečnost, že to s jeho prací účetního asi nebude tak úplně v pořádku, nekomentoval.

„Isulo Fuginto, ostrov uprchlíků, víte, co myslím, ne? Legendární ostrov, kde se skrývají zločinci, uprchlí otroci, trestanci a podobné existence. Když máte dost peněz, můžete tam žít jako král. Jídlo, pití, ženský, prostě na co si vzpomenete. Jenom na to prostě musíte mít!“

„Vím, ale nezajímá mě to. Proč by mělo?“

„No, třeba někoho hledáte. Nebo byste to mohl prodat někomu jinému?“ pokračoval Mark už poněkud sklesleji.

„Nechci nic prodávat,“ usrknul si Hornbull z třetího drinku přece jen střídměji, jako by ho hladina alkoholu, kterou měl v krvi, již začala uspokojovat. „Proč jsi tam teda nezůstal, když je to tak skvělé místo? Došly prachy?“

„Peníze jsem ještě nějaké měl, ale celé to tam začalo jít nějak na levačku.“

„Jak na levačku?“

„Usídlila se jim tam nějaká kněžka voodoo,“ vzdychnul Mark, „tak jsem vzal roha. A dobře jsem udělal. No a o peníze jsem přišel až tady. Však víte, karty.“

„Takových čarodějnic ve městě taky pár najdeš, ale čarovat umí tak nanejdvůž s prachama. Vytáhnou je z tebe a už je nikdy neuvidíš.“

„Tohle bylo jiné. Šla z toho hrůza. Ta kněžka dávala lidem něco do pití a ti pak z toho byli nějak jiní. Vypadali jako chodící mrtvoly a byli jí úplně oddaní, jako psi.“

„A byli taky zuřiví a vzteklí?“ začalo to Hornbulla zajímat, protože mu to připomnělo drogu, po které s Johnem už dlouho šli.

Podle mužíkova vyprávění by to odpovídalo droze, po které s Johnem už několik měsíců pátrali. V poslední době začínal ztrácet naději, že ještě narazí na nějakou stopu. Už se ani nevyptával na každou rvačku ve městě a teď náhodou narazil na podvodníka, který mu tuhle informaci naservíroval sám od sebe. Pokud to ovšem byla náhoda a pan Mark už dříve neslyšel, po čem se po hospodách Hornbull pídí. V tom případě si to ale mohl klidně všechno vymyslet. Za trochu námahy mu to ale stálo.

„No jasně. Chovali se jako smyslů zbavení,“ horlivě přitakal Mark.

„Kde je ten ostrov?“

„Takže vás to přece jen zajímá?“ zaradoval se. „Uděláme obchod.“

„Zajímá,“ souhlasil Hornbull.

„Za stovku vám nakreslím mapu,“ začal licitovat Mark.

„Hmmm... zavedu tě za svým šéfem, ty mu zazpíváš tuhle písničku a dostaneš svou stovku!“ rozhodl Hornbull.

„Ale to snad...“ protestoval Mark, ale Hornbull už ho nemilosrdně vláčel s sebou.

John si oproti tyčící se profesorově postavě připadal malý, nicotný, jako by byl profesor bohem a on neznamenal vůbec nic.

„Profesore?“ oslovil ho.

„Ah... ty jsi tu, Johne?“ bylo to, jako by se probral ze snu nebo silného zamyšlení.

Viděl, jak jsou profesorovy nohy propojené s trůnem – kamenným portálem, jenomže tím to nekončilo. Zdánlivě kamenná hmota se chovala jako živá tkáň, silné provazce připomínající kořeny a žíly prorůstaly profesorovýmá nohama až někam do pasu. JFK si ani nechtěl představovat, co se děje uvnitř profesorova těla.

„Jsem,“ potvrdil a čekal.

„Přichází temná doba,“ pronesl profesor von Wonder do ticha. „Temní tvorové se snaží dostat tam, odkud byli vypuzeni,“ jeho hlas zněl nepřítomně, jako by byl myšlenkami stále někde jinde.

„Tvorové, co tím myslíte, profesore?“

„Entity, pro tebe bude přijatelnější termín bohové. Něco jako jsem já,“ zlé a nepřející profesorovo zachechtání JFK slyšel už jen zdálky.

Hornbull s jistými obtížemi zaostřil zrak na honosné průčelí domu. Ano, je tady správně, tohle je dům, který hledal!

Původně lehký opar se s přicházejícím ránem změnil v regulární mlhu, a tak rozeznat jednotlivé domy od sebe nebylo tak snadné. Navíc tu Hornbull nebyl zase tak často. Zkontroloval ještě, že Mark Jezbowski, kterého s sebou vláčel, se mu cestou někde neztratil. I když Jezbowski mu moc nevěřil, měl pocit, že na jeho historce může být přece jen ždibec pravdy a že by ji John měl vyslechnout na vlastní uši.

Do domu vtrhnul jako velká voda a hned, bez pozdravu, se hnal k Johnovi, který nepřítomně zíral do novin. Včera pátrání po droze ukončil a sdělil ostatním, že prohledávat New Orleans a okolí už asi nemá smysl.

„Viděl jste tam ducha?“ kývnul Hornbull směrem k místnímu deníku, na který Kovář upíral skelný pohled.

JFK nereagoval ani na dusot Hornbullových nohou nesoucích jeho rozložitě tělo, ani na jeho rachotivý hlas. Teprve až ho velký muž chytil za rameno a zatřásl s ním se JFK vytrhl

z transu. Působil jako někdo, koho násilím vyrvou z náručí spánku a on v první chvíli neví, kde je a co se děje.

„Co se stalo?“ zeptal se, když několikrát zamrkal a upřel nyní již jasný pohled na Hornbulla.

„Nějak jste se zamyslel.“

„Jo, trochu,“ připustil John.

V indiánských teritoriích spolu zažili mnohá dobrodružství a jeden druhému zachránili život tolikrát, že se vzájemně považovali za více než jen přátele, přesto se JFK rozhodl nikomu o svých snových seancích s profesorem von Wonderem neříkat. A zatím pomlčel i o skutečnosti, že existují ještě jiné světy, než je tento.

Ne, že by Hornbull něco takového nebyl schopen pochopit. Šlo spíš o to, zda by to byl ochoten přijmout a zda by ho tato znalost v budoucnu nemohla ohrozit.

Soustředil se na to, proč zde byli – kvůli droze Mutabor DX. Poprvé se s ní potkali na indiánských teritoriích, hnali se po její stopě jako policejní psi, ale vždy jim nějak proklouzla přímo pod nosem. JFK si uvědomoval nebezpečnost látky, o které zatím věděli jen to, že nějakým způsobem zrychluje reakce, zvyšuje sebevědomí a patrně i sílu. Na druhou stranu přiváděla intoxikované k vražednému šílenství a způsobovala hromadné záchvaty agrese končící masakry. JFK se svými společníky viděl, co Mutabor DX dovede. Pod jejím vlivem bez sebemenšího zaváhání zabil bratr bratra, syn otce i matka dítě. Někdy měl pochyby, zda něco tak příšerného mohlo vzniknout v tomto dřevně průmyslovém světě.

Po celé poslední měsíce si bohužel připadal, jako by rukama proséval písek. Všechno, co zachytil v dlani, mu nakonec proklouzlo mezi prsty. Pár posledních zrníček informací, která se mu přece jen podařilo zachytit, mu odfoukl vítr. I když vítr asi nebylo to pravé označení, ve skutečnosti to byla vichřice, tor-

nádo v podobě černě oděného komanda zabijáků likvidujících všechny stopy. Tmavě odění, neskutečně rychlí a silní připomínali assasiny z šeptaných pověstí o stínových zabijácích. Takové, co v letu srazí střelu z pistole a ještě ji stihnou rozmáčknout mezi prsty. Zničili veškeré důkazy o Mutaboru DX, případné svědky zabili. Nezůstalo jim nic, vůbec nic.

Vlastně ano, zůstalo. Měli útržek informace, který je směřoval do Evropy. Byla to malá, nepatrná naděje, ale byla tu. Na druhou stranu Evropa, to je pořádně daleko.

Jako by to nestačilo, dělal mu starosti stav profesora von Wondera. V průběhu svých telepaticko-snových seancí viděl, že s kamenným portálem srůstá čím dál víc. A víc a víc si všímal profesorovy náladovosti a podrážděnosti. Sice mu v minulosti zachránil život, ale nyní si JFK nebyl jist, co bude následovat. Začínal mít pocit, že se profesor mění v něco – prostě v něco jiného.

„Proč jste přišel, Hornbulle? Dáte si se mnou snídani?“ kývnul JFK na menu před sebou na stole. „Vypadáte, že byste to potřeboval,“ poukázal John na to, že Hornbull patrně vypil víc alkoholu, než snese i jeho železná konstituce.

„Ani ne, studené kafe nemám příliš v lásce,“ odmítl Hornbull pozvání a trochu tak narážel na skutečnost, že JFK musel být mimo pěkně dlouho. „Víte, šéfe, ta věc s tou drogou...“

„Mutabor DX.“

„Ano, Mutabor,“ potvrdil Hornbull. „Nevím, jestli to souvisí, ale je možné, že vím o dalším místě, kde ho testovali, nebo k němu nějak přišli a užívali ho.“

„Zní to zajímavě, ale řekněte mi to pěkně popořádku,“ zavrhl hlavou JFK.

„Marku,“ kývl Hornbull na svůj téměř nedobrovolný doprovod, který nechal stát u dveří, „pojď sem.“

„No, včera jsem se tak trochu chytil s manželkou,“ začal vyprávět trochu nešťastně Hornbull, zatímco se k nim pomalu

šoural Mark. „Vždyť víte, jaká je. Tak jsem se naštvál a šel ven,” pokračoval, když JFK nereagoval. „Šel jsem se napít a možná si i trochu zaboxovat. Kdyby se to hodilo.”

„Šel jste se opít a přitom někoho zmlátit,” upřesnil JFK.

„Možná,” připustil Hornbull otevřeně. „To je ale vedlejší. Procházel jsem spíš hospody se špatnou pověstí a vůbec pajzly, v podnicích na úrovni bych asi nenašel to, co jsem hledal.”

„A tam jste se porval?” hádal JFK a ukázal na Hornbullovy ruce s odřenými klouby.

„No, spíš jen někoho zmlátil,” přikývl Hornbull. „Přitom jsem v jedné takové putyce narazil tady na Marka.”

JFK chvíli hleděl na drobného muže, jenž měl na sobě oblečení, které snad kdysi mohlo patřit k tomu lepšímu, co se ve městě dalo koupit, ale už to bylo minulostí. Teď bylo špinavé, otrhané a páchlo močálem.

Když se nedočkal žádné reakce, otočil se zpět na Hornbulla.

„Tvrdí, že utekl z ostrova Isulo Fuginto.”

„Ostrov uprchlíků?” hádal JFK, který s překvapením zjistil, že si ještě něco málo z latiny, kterou mu kdysi implantovali v Agentuře, pamatuje.

„Jo, vy to znáte?”

„Ani ne,” zavrtěl hlavou John, „to mi spíš utkvělo pár latinských slovíček.”

„Aha, nevěděl jsem, že to je latinsky,” bručel si pod vousy Hornbull.

„K věci,” popohnal ho JFK. „Řekněte mi, proč by mě to mělo zajímat?”

„Ovšem! Isulo Fuginto je místo ztracené v močálech. Je to tajemné místo, ostrov, kam se utíkají schovat uprchlí otroci, vrazi, zločinci a podobní zatracenci. Pokud máte peníze, můžete se tam schovávat, jak dlouho chcete, a ještě si užívat. Ženský, chlást, drogy a co já vím co ještě. Pokud na to máte.”

„Rozumím,” přikývnul JFK. „A co já s tím?”

„S tím chlapem? S Jezbowski?” opakoval Hornbull a bylo vidět, že mu dělá problém sehnat myšlenky dohromady. „Řekni mu to, Marku!” zahřměl na nedobrovolného návštěvníka. „Všechno, co jsi řekl mně!”

„Jmenuju se Mark Jezbowski a byl jsem na tom ostrově a slíbil jsem, že za stovku vám nakreslím mapu, jak se tam dostat,” začal Mark odříkávat opatrně, jako by si to dopředu připravil.

„Stále nevím, proč by mě měl ten ostrov zajímat,” připomněl JFK.

„On tvrdí, že z toho ostrova utíká, protože tam řadí nějaká kněžka voodoo,” skočil mu do toho Hornbull, podle kterého se Mark vyjadřoval pomalu. „Prý proměňuje normální lidi v trosky, jež jí slouží. Takový člověk je prý naprosto oddaný své paní a na slovo ji poslouchá, ale jinak je šílený zuřivostí. Dělá to údajně jakousi drogou, kterou přimíchává do pití. Nepřipomíná vám to něco?”

„Zní to povědomě,” připustil JFK. „Zní to skoro, jako by někdo zkoušel Mutabor přímo tady, nám pod nosem.”

„No jo, tak to je!” honem souhlasil Mark.

„Proč bych tomu měl věřit? Před časem jsme obrátili celé New Orleans vzhůru nohama, když jsme pátrali po vraždících šílenstvích. Mohl si to vymyslet, jen aby nás navnadil a vyrázil z nás pár dolarů. Takové svědectví z baru je docela chatrné,” snažil se John zpochybnit Hornbullovo vyprávění, ale spíš jen proto, aby Marka podnítil k obhajobě.

„Pane, podívejte se, já vám tu chci prodat jednu informaci za pitomou stovku dolarů a ve vši úctě mi připadáte jako někdo, komu zase na nějaké té stovce tolik nezáleží,” opatrně, ale rozhodně se ozval Mark.

„Nemyslíte, že to je až moc velká náhoda? Droga v pití, nepřičetná zuřivost a zrovna teď a zrovna tady?” vypočítával Hornbull.

„Máte pravdu,“ připustil JFK. „Je to až příliš velká souhra okolností, než aby to byla náhoda.“

„Tak vidíte!“ vítězoslavně zafuněl Hornbull, kterého proslov zřejmě zmohl víc než pěstní souboj.

„Dobrá, Marku, chci vám věřit,“ kývnul JFK.

„Takže dostanu svou stovku?“

„Nakreslíte mapu, za kterou dostanete padesát dolarů. A pak nás na ten ostrov dovedete,“ zvolil JFK nejbezpečnější cestu, jak se dozvědět pravdu.

„Ne, na ten ostrov už se nevrátím, jsem rád, že jsem vyvázl živý!“

„Dostanete dalších sto dolarů,“ nabízel JFK velmi slušnou částku.

„Ne, tam už nevkročím.“

„Sto padesát dolarů.“

„Tři sta,“ pokusil se Mark skokově navýšit nabídku.

„OK, domluveno,“ souhlasil John, na pár stovkách mu opravdu moc nezáleželo.

„Ale budu v lodi, na ten ostrov nepůjdu!“ mumlal si polohlasně Mark, vyděšený z toho, s čím souhlasil.

„Nakreslete tu mapu, uvidíme, jak bude přesná a zda bude stát za to ji prověřit,“ rozhodl JFK.

„Skvělé!“ zabručel Hornbull, který se zřejmě těšil na trochu akce.

„Vy ne!“ ukázal JFK na Hornbulla. „Vy se teď musíte prospat. Prospat a jít za ženou!“

„Ale...“

„Daleko užitečnější budete svěží, odpočatý a hlavně v klidu. Já se spojím s Marlowem a prověříme to. Nahoře je pokoj pro hosty. Je připravený,“ tvářil se JFK nekompromisně.

NADĚJE NEUMŘELA

Phila Marlowa vytáhnul JFK z postele časně ráno, kdy byl vzduch ještě svěží a neztěžkl horkem. Bydlel v pokoji jednoho z menších penzionů, který vlastnila jejich společnost. Podle Duranda bylo užitečné mít k dispozici adekvátní ubytování včetně baru a kuchyně pro obchodní partnery, kteří k nim zavítali. Prý tím předčí konkurenci a jejich partneři si je budou pamatovat. Kovářovi to bylo vcelku jedno, takové záležitosti rád přenechával Durandovi, ten se v tom naopak vyžíval.

I když Phil nebyl v posteli osamocený, přece jen vstal, po chvíli nevrlého bručení se uklidnil a snídaně mu definitivně spravila náladu.

Marka Jezbowskiho JFK posadil k vedlejšímu stolu, aby měl chvíli klidu na jednání s Marlowem.

„Chtěl bych od vás slyšet, jak moc dobrou stopu máme, Phile,“ vyptával se JFK.

„Není to nic moc, ale něco přece jen,“ vytáhl Marlowe z náprsní kapsy saka složený papír. „Tohle je faktura na červený fosfor, který si nechal posílat plukovník Maddox. Ale jinak máte pravdu, kromě tohoto kusu papíru nic jiného nemáme.“

„Ten fosfor přivezli z Evropy a použili při výrobě té drogy,“ přítakal JFK.

„Ano, ale není to moc dokonalý důkaz. Sorry, šéfe,“ pokrčil rameny Marlowe.

„To nic, skvělá práce, Phile!“ pochválil JFK Marlowa. „Odkud ho přivezli?“

„Z Dublinu, a to je zatraceně daleko,“ ušklíbnul se Marlowe.

„Budu muset do Evropy,“ mnul si JFK zamyšleně bradu.

„Budeme, to si nenechám ujít,“ ujistil ho Marlowe.

„Vypadá to, že Hornbull narazil na zajímavou stopu, Phile,“ mírně změnil téma JFK.

„Jeho?“ kývnul Marlowe hlavou směrem k vedlejšímu stolu, kde seděl Mark.

„Ano, jeho,“ souhlasil John. „Já si teď zajdu něco vyřídit do firmy a vy mi ho zatím pohlídáte.“

„Jasně, není problém,“ souhlasil Marlowe. „Nic víc?“

„Vlastně ano. Vzbudte Solomona a sežeňte nějakou loď s malým ponorem vhodnou na průzkum močálů. Pojedeme se podívat na jeden ostrůvek na řece.“

„Rozkaz, šéfe.“

„A ještě,“ otočil se John na odchodu, „nevím, co nás tam čeká, tak se na to připravte.“

VE FIRMĚ

Do firmy Durand a spol. dorazil JFK pevně rozhodnutý oznámit svému společníkovi Alastairovi Durandovi, že v nejbližších dnech hodlá odplout do Evropy.

Jeho první cesta vedla do jeho kanceláře. Dovnitř vtrhl po letném zaklepání, ani se neobtěžoval vyčkat obvyklou společenskou vteřinu, než otevřel dveře.

Uvnitř se hrbil jeho společník Durand s kapitánem Lindberghem nad hromadou papírů a vášnivě o něčem diskutovali.

„Zdravím tě, Johne, co tě přivádí?“ pozdravil jej Durand a protahoval si záda.

Kapitán Lindbergh jen kývnul na pozdrav.

„Pojedu do Evropy, Alastaire!“ řekl JFK bez pozdravu rozhodně.

„Tedy, Johne, ty si dovedeš vybrat okamžik!“ zakroutil hlavou Durand. „Nechceš si dát šálek kávy a promluvit si o tom?“

„Nechci!“ odsekl Kovář příkřeji, než měl původně v úmyslu, i když počítal s tím, že mu Durand bude jeho úmysl rozmlouvat. „Potřebuji do Evropy! Trochu jsem doufal, že mi v tom pomůžeš,“ dodal už mírněji.

„Pomůžu, Johne,“ přikývl Durand a spokojeně se usmál, když viděl, že Johna svým okamžitým souhlasem zaskočil. „Dej si kávu a pojď se připojit do diskuse.“

„Věřím, že váš názor bude přínosný,“ promluvil poprvé kapitán Lindbergh.

„Vzpomínáš, Johne, jak jsme mluvili o tom, že naše vzducholodě nejsou připraveny na cestu přes oceán?“ začal vysvětlovat Durand a JFK, který si naléval kávu, přikývl.

„Přesto do Evropy musím, Alastaire. Najmu si nejrychlejší parník, klidně ho i koupím!“

„To nebude třeba, kapitán Lindbergh, zdá se, nalezl řešení.“

„Řešení? Jaké řešení?“

„Já a moji konstruktéři jsme dokončili vývoj nového typu motoru,“ ukázal Lindbergh na nákresy, nad kterými je JFK zastihl.

„To je Wankelův motor,“ zamumlal si pro sebe Kovář při pohledu na výkresy.

Snad už po tisíci užasnul, jakými cestičkami se dokáže ubírat vývoj tlačенý nedostatkem kovů.

„Motor je při stejném výkonu menší a tím i lehčí,“ vysvětloval přednosti nového motoru Lindbergh. „Tohle je motor, který nám umožní cestu přes oceán!“

„Nepotřebuje tenhle motor větší mazání než motory s klasickými písty?“ lovil John z paměti střípky, které si o motoru podobné konstrukce pamatoval ze své reality.

„To potřebuje,“ souhlasil překvapeně kapitán Lindbergh, „ale použili jsme nejnovější slitiny a nežádoucí jevy jsme eliminovali na minimum,“ vysvětloval zapáleně. „Vy jste ten motor už někde viděl? My jsme ho vyrobili nedávno. Zátěžové testy jsem ukončil teprve včera, dopadly výborně.“

JFK mlčel a prohlížel si plány motoru.

„Viděl jsem ho, ale to bylo někde jinde, v úplně jiném životě,“ smutně se usmál JFK po chvíli, přemožen nostalgií okamžiku se zahleděl z okna a zavzpomínal na všechny ztracené přátele.

„Johne?“ položil mu Durand ruku na rameno a podle tónu hlasu bylo znát, že ho neoslovuje poprvé. „Nepohlcuje tě to

pátrání až příliš? Já vím, že do všeho jdeš po hlavě, ale jestli toho není moc...“

„Alastaire,“ vrátil mu JFK pohled, „cítím, že se něco děje, něco nepřírozeného, něco zlého, a já musím přijít na to, co to je, a zarazit to! Asi ti nedokážu vysvětlit, o co jde, prostě mi musíš věřit.“

Alastair Durand, spolumajitel jedné z nejslibněji se rozvíjejících firem na jihozápadním pobřeží Ameriky, jen stiskl rty a přikývl na znamení, že svému společníkovi a především příteli rozumí.

„Kdy budou hotové přípravy k odletu, kapitáne?“ obrátil se na Lindbergha.

„Spěcháme,“ dodal ještě JFK.

„Čtyři dny, když budeme pracovat i v noci,“ řekl Lindbergh po krátké chvilce uvažování.

„To zní dobře,“ souhlasil JFK.

„OK, pak tedy musím běžet,“ rozloučil se kapitán Lindbergh a jediným douškem dopil svou kávu. „Mám na zařizování stovky věcí, možná i tisíce. Na shledanou za čtyři dny.“